

efter os, som ikke udnytter Elendigheden, men virkelig staar paa deres gode borgerlige Grund og siger: Vi vil bevare os som anstændige Borgere her paa denne Grund; vi forlanger kun, at hvor vi ikke kan overkomme det, maa Myndighederne gøre os det muligt.

Der er udarbejdet Planer over Bebyggelsen af hele dette Terrain, der falder i 3 store Karreer. Jeg skal ikke opholde Tinget med en nærmere Omtale, jeg skal kun nævne, at tilsammen omfatter de et Areal paa 21,958 Kv.-Alen; hvis vi vurderer dette Areal efter Ejendomsskyld, naar vi til en Sum af 1,478,700 Kr. Bebyggelsen vil efter Planen koste 2,165,231 Kr., det bliver i alt 3,643,931 Kr. Og her kommer vi til Humlen. For dette Beløb kan nemlig en anstændig borgerlig Bebyggelse, der ikke tager Hensyn til Spekulation, ikke gaar ud paa at skabe Butiks-kvarter, som ikke langer ud efter alt det i Livet, der kan betale sig, men som er imod, hvad jeg vil kalde Borgeraanden, ikke finde Sted i dette Kvarter, uden at man kommer i Deficit af 500,000 Kr. 500,000 Kr., mine Herrer, det er jo ikke Alverden. Vi har givet større Beløb ud til daarligere Opgaver end den, der her er Tale om. Men her er jo det svage Punkt i Sagen, her er Grunden til, at man maa henvende sig til Myndighederne, til Kommune og Stat, Grunden til, at man ikke kan klare Sagen selv. Og dertil kommer, at det her drejer sig om Nødvendigheden af en Ekspropriation. Der er ikke faa af disse Ejendomsbesiddere, som er villige til at sælge mod en Sum omkring Skyldsætningen, men der er andre, der ikke vil, og Spørgsmaalet er da: Kan der i den Anledning opnaas en Ekspropriationslov med Hensyn til Bebyggelsen af disse Karreer? Lad mig blot endnu anføre et Par Tal, for at de Herrer kan gøre sig Karakteren af det hele Foretagende klar og se, at naar jeg her har hævdet den borgerlige Aand som den, der skulde svæve over det nye Kvarter, der her skulde rejse sig, er det ikke en Overdrivelse. I samtlige 3 Karreer er der tænkt indrettet 36 Værksteder, og de er tænkt bygget til en Pris af 1,15 à 2 Kr. pr. Kv.-Alen aarlig; 3 Ateliers vil der blive, 32 Butikker; det er ikke mange i hele dette Kvarter. Og saa kommer vi til 25 4-Værelsens Lejligheder til en Leje fra 700 til 900 Kr., 167 3-Værelsens Lejligheder à 525 Kr. til 635 Kr., og 105 2-Værelsens Lejligheder til fra 240 til 300 Kr. Husene skal selvfølgelig udstyres moderne. Pla-

nerne og Beregningerne er gaaede efter ikke alene af de enkelte Autoriteter, ikke alene af Murmesterlavet, men ogsaa af Kommunens Embedsmænd, Stadsarkitekten o. s. v. Der har været rejst en hel Bevægelse i Kvarteret, der har koncentreret sig om disse Planer. Den er ført frem af en Forening, der hedder St. Annæ østre og vestre Kvarter, og som startedes i 1909. Der er i 1911 afholdt 2 Borgermøder, paa hvilke Autoriteterne var til Stede. Blade af alle Farver har givet Sagen deres Tilslutning. I April 1912 har saa endelig Byggeudvalget henvendt sig til Hr. Borgmester Jensen, som paa dette Tidspunkt lod Planerne undersøge af Kommunens Embedsmænd. De befandt Planerne i Orden og Borgmesteren udtrykte sin Sympati for Sagen, men Borgmester Jensen erklærede tillige, hvad man ikke paa dette Tidspunkt kunde tage ham ilde op, at han af Hensyn til Kommunens Finansvæsen i Øjeblikket maatte lade denne Sag ligge. Man arbejdede saa videre. I September 1912 fik man Planerne frem i Borgerrepræsentationen, og der ligger de i et Udvalg paa 7 Medlemmer, som jeg sagde før, ligesom fortøjet. Nu er det, jeg vil gøre den højtærede Finansminister et Spørgsmaal. Der kan gaas forskellige Veje med Hensyn til Ordningen af denne Sag. Jeg kunde tænke mig eller rettere sagt, de Herrer, der har med Sagen at gøre, har tænkt sig, at man kunde opnaa et rentefrit Laan fra Staten til Kommunen paa 500,000 Kr. Det var jo en Mulighed, og jeg gør opmærksom paa, at Kommunen kunde faa Haand i Hanke med dette Foretagende. Den vilde kunne sikre sig, hvis Forholdene skulde stille sig saaledes, at Laanet blev amortiseret, at den fik Haand i Hanke med Sagen paa enhver rimelig Maade. Men der kan ogsaa tænkes andre Løsninger. Spørgsmaalet er kun: Var det muligt, at den højtærede Finansminister — vi er jo i det lykkelige Tilfælde, at den højtærede Finansminister er en god, gammel København — kunde dvæle med Interesse ved dette vigtige Spørgsmaal? Var det muligt, at han kunde tænke sig en eller anden Vej, ad hvilken Staten kunde give denne Interesse Udtryk?

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, det store Spørgsmaal, hvor man skal gøre af de Mennesker, som vil blive drevet ud af dette Kvarter ved den nye Bebyggelse, jeg har tænkt mig, saa er det intet særligt Spørgsmaal for Prinsensgade-Kvarteret, ikke i højere Grad end for flere andre Kvarterer her i Byen, og det er intet særligt lokalt Spørgsmaal for København.